

[Brusvang.]

Det siger sig selv, at vi ikke havde en interesse i, at det skulle udvikle sig ad den vej, at der skulle blive misforståelser på den måde. Derfor kunne jeg meget hurtigt sammen med min medforhandler, hr. Melchior, melde tilbage til vores gruppe, at vi var bange for, at dette ikke førte til noget, og at vi var nødt til, for at der ikke skulle opstå misforståelser i betolkningen, ret tidligt at sige fra. Vi sagde fra fredag eftermiddag. Det tog regeringen meget fortrydeligt op. Den mente, det var for tidligt. Jeg indrømmer, at på dette punkt var der en lille uoverensstemmelse mellem mig og min gruppe. Jeg havde gerne ventet til lørdag formiddag i stedet for at sige fra allerede fredag eftermiddag, men det er nu en bagatel i den henseende. Når man imidlertid søger i dagspressen at lægge det ind, at der er et modsætningsforhold imellem den forhandlergruppe, som CD har, og resten af gruppen, så er det en misforståelse. Vores kontakter bagud har været meget tætte, meget intime hele tiden, og så længe man har en gruppe og en politisk leder, som er parat til at komme og sige ja, når man har anbefalet det, og sige nej, når man har anbefalet det, så er det i hvert fald en situation, som jeg sagtens kan leve med.

Endelig har vi jo i de sidste timer været vidner til nogle forhandlinger mellem de fire gamle partier, forhandlinger, som vi blot kender fra dagspressen, og som vi derfor ikke kan have nogen kommentarer til.

Om den stedfundne devaluering blot dette. Det har altid været centrum-demokraternes opfattelse, at en devaluering først og fremmest er regeringens ansvar. Jeg føler mig overbevist om, at hvis vi havde haft nogle af vore folk med i Frankfurt eller dér, hvor beslutningen blev truffet og oplysningerne givet, havde vi sandsynligvis også sagt ja til en dansk kronenedskrivning. Der lyder altså ingen kritik fra CD mod regeringen i denne anledning. Men jeg vil yderligere godt sige, at når regeringen også traf den beslutning at forblive i slangen, så er det en disposition, vi direkte hilser velkommen.

Denne devaluering må givetvis have visse konsekvenser. Jeg er ikke tilstrækkelig økonom til på stedet at kunne overskue, hvor det måtte gribe ind i de mange forskellige forslag, der er stillet, og som ligger til forhandling, men den må have konsekvenser, og det må være regeringens opgave ganske klart og så objektivt som muligt i en skriftlig fremstilling at gøre os be-

kendt med, hvilke konsekvenser denne devaluering har.

Den konklusion, som centrum-demokraterne derfor kan drage her ved anden behandling, er følgende: vi står efter devalueringen og efter de mange runder, der har været, i en ny politisk situation, en situation, der lægger op til en revision af visse hidtidige forhandlingspositioner. Centrum-demokraterne forholder sig afventende. Regeringen skal have sin tid. Vi ved, den har en vanskelig opgave, men vi er positivt afventende.

Gert Petersen (SF):

Da jeg har forstået på det hele – det er ikke fremgået absolut klart af de seneste taler – at det egentlig er forslaget til tillægsbevillingslov, der er til behandling her, må jeg hellere, for at jeg ikke skal glemme det, straks sige nogle ord om den.

Hvad angår det store flertal af de konkrete forslag, som findes heri, til fremme af beskæftigelsen, er socialistisk folkeparti positivt indstillet. Dog er vi skeptiske over for de særlige forslag – det er ikke særlig mange iblandt dem – som især sigter på eksportfremme. Derimod er vi helt negative over for ideen om at forhøje statsbanetaksterne. Det er et aldeles urimeligt tidspunkt at gøre det på, og det er det så meget desto mere, som man senere også skal forhandle om et forslag om forhøjelse af benzinafgiften. For vores vedkommende kan jeg sige, at vi kunne godt se, der var en vis rimelighed i af energipolitiske årsager – forbruget af olie og benzin er alt for kraftigt stigende her i landet – at begrænse benzinforbruget også gennem en højere benzinafgift, men så må forudsætningen da være, at man samtidig gør noget for at fastfryse prisdannelsen på den offentlige, den kollektive trafik. Den kollektive trafik må altså fremmes, samtidig med at man vanskeliggør den private trafik, der bygger på benzinforbrug. Det ville der være en mening i, så ville der komme balance i tingene. Det er der ikke, sådan som det ligger nu. Jeg kan godt sige, at vores holdning til spørgsmålet om benzinafgiften hænger meget nøje sammen med, om man afviser det forslag til forhøjelse af DSB-taksterne, der ligger her. Vi mener, at det forslag bør afvises.

Med hensyn til den politiske situation er det rigtigt, som det er blevet sagt, at dette åbenbart skal forstås som en slags midtvejsforhandlinger. Ikke at vi fra vores udkigspost kan af-